

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9CdoPr/12/2024
Identifikačné číslo spisu:	8722200683
Dátum vydania rozhodnutia:	15.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8722200683.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu I. H.Á., narodeného X. I. XXXX, E. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Behúňom, Poprad, Námestie sv. Egídia 44, proti žalovanému: Poľnohospodárske družstvo Mlynica, Mlynica 78, IČO: 00 199 761, zastúpenému advokátom JUDr. Jurajom Lukáčom, Poprad, Námestie sv. Egídia 11/6, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 21Cpr/4/2022, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. mája 2023 sp. zn. 20CoPr/2/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. septembra 2022 č. k. 21Cpr/4/2022-78 vo výroku I. určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi dňa 3.8.2021 podľa § 68 Zákonníka práce je neplatné a pracovný pomer žalobcu trvá. Výrokom II. vylúčil nárok na náhradu mzdy na samostatné konanie, a žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.1. Vykonaním dokazovaním mal súd preukázané, že 1. 7. 1976 žalobca uzatvoril so žalovaným pracovnú zmluvu, ktorá bola nahradená pracovnou zmluvou z 1. 4. 2002 na dobu neurčitú, na základe ktorej žalobca vykonával prácu traktoristu. Dňa 12. 6. 2019 žalobca, vzhľadom na svoj zdravotný stav, listom z 12. 6. 2019, doručeným žalovanému dňa 19. 6. 2019, vyzval žalovaného na ukončenie pracovného pomeru v zmysle § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce a priložil lekársky posudok vystavený obvodným lekárom E. I. Č. z 13. 6. 2019 a rozhodnutie sociálnej poisťovne, ústredia zo 17. 4. 2019, v zmysle ktorého žalobcovi vznikol nárok na invalidný dôchodok v dôsledku, že bol uznaný za invalidného z dôvodu miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 70% v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Dňa 28. 10. 2019 žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu predložil žalobcovi návrh dohody o skončení pracovného pomeru. Dňa 3. 8. 2021 zo strany žalovaného bol v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce okamžite skončený pracovný pomer so žalobcom pre porušenie pracovnej disciplíny závažným spôsobom, v dôsledku absencie v práci v dňoch 2. 8. 2021

a 3. 8. 2021. Dňa 5. 8. 2021 bolo doporučené do vlastných rúk doručené žalovaným okamžité skončenie pracovného pomeru adresované žalobcovi, ktoré prevzal syn žalobcu, tieto skutočnosti boli medzi stranami sporu nesporné.

1.2. Súd prvej inštancie s poukazom na § 70 Zákonníka práce uviedol, že kým písomná forma okamžitého skončenia pracovného pomeru bola v prejednávanej veci splnená, k jeho riadnemu doručeniu žalobcovi do vlastných rúk nedošlo. S poukazom na judikát R 29/1995, okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné, ak bolo doručené inej než druhému účastníkovi tohto pomeru. Povinnosť zamestnávateľa alebo takisto povinnosť zamestnanca doručiť písomnosť sa splní, ak adresát písomnosti prevezme, alebo ak poštový podnik vrátil odosielateľovi zásielku ako nedoručiteľnú, alebo ak doručenie písomnosti bolo zmarené konaním alebo opomenutím adresáta. V uvedenom konaní nebola splnená ani jedna z týchto viacerých možných spôsobov doručenia, keďže adresát písomnosti neprevzal, nezmaril jej doručenie, ale prevzala ho neoprávnená osoba. Na základe tohto právneho stavu nebolo potrebné pristúpiť k dokazovaniu po skutkovej stránke veci, súd vylúčil nárok na náhradu mzdy na samostatné konanie, a žalobe vyhovel.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) rozsudkom z 25. mája 2023 sp. zn. 20CoPr/2/2023 potvrdil rozsudok vo výroku I. a nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Uviedol, že súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 38 Zákonníka práce, z ktorého expressis verbis vyvodil zákonnú povinnosť žalovaného ako zamestnávateľa doručovať okamžité skončenie pracovného pomeru, t. j. písomnosti týkajúcej sa skončenia pracovného pomeru, žalobcovi do vlastných rúk. Z preskúmaného spisu, in concreto doručeny na č. l. 31 spisu, bolo zrejmé, že zásielku, obsahom ktorej malo byť okamžité skončenie pracovného pomeru, prevzal syn žalobcu a túto skutočnosť aj písomne na doručení vyznačil. Obsah tohto listinného dôkazu pritom vyznieval v neprospech žalovaného, ktorý však v konaní nevyvinul potrebnú procesnú aktivitu k tomu, aby poprel správnosť údajov na doručení. Návrhy na vykonanie dokazovania vypočutím žalobcu, jeho syna či doručovateľa, neboli v odvolacom konaní prípustné, vzhľadom na zákonnú koncentráciu konania a povinnosť žalovaného ako zamestnávateľa uplatniť tieto dôkazné návrhy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. V nadväznosti na uvedené mal odvolací súd za preukázané, že okamžité skončenie pracovného pomeru prevzal syn žalobcu, čím neboli splnené formálne požiadavky platnosti tohto úkonu tak, ako ich vyžaduje § 70 Zákonníka práce, s následkom jeho neplatnosti. Či sa následne žalobca dozvedel o okamžitom skončení pracovného pomeru od inej osoby, mysliac tým jeho syna, je pre platnosť tohto úkonu irelevantné. Porušenie zákonnej povinnosti zo strany zamestnávateľa doručovať písomnosti do vlastných rúk nemožno konvalidovať dodatočným, neistým konaním tretích osôb.

2.2. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie v posúdení uplynutia prekluzívnej lehoty na podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce, odvolací súd uviedol, že uplynutím dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby sa pracovný pomer považuje za skončený, aj keby šlo o neplatné skončenie pracovného pomeru. V preskúmanom prípade však otázka stála na posúdení začiatku plynutia tejto prekluzívnej lehoty, ktorá následne umožnila posudzovať jej márne uplynutie. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo však nevyhnutné rozlišovať medzi formálnymi a materiálnymi predpokladmi okamžitého skončenia pracovného pomeru. Pod materiálnymi predpokladmi okamžitého skončenia pracovného pomeru je nevyhnutné chápať zákonom stanovené dôvody, uvedené v § 68 Zákonníka práce. Predpokladmi formálnymi sú zasa písomná forma okamžitého skončenia pracovného pomeru a jeho doručenie zamestnancovi do vlastných rúk, stanovené v § 70 Zákonníka práce. Podľa § 77 Zákonníka práce je lehota na podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru dvojmesačná, počítaná odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť. Pri absencii riadneho doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru však tento deň nemožno jednoznačne ustáliť, pritom tento nedostatok zaťažuje toho, kto ho spôsobil, v tomto prípade žalovaného. V prípadoch jednostranného skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa je Zákonník práce prísne formálny a na zamestnávateľov kladie tomu zodpovedajúce zvýšené požiadavky na formu aj obsah úkonov, smerujúcich ku skončeniu pracovného pomeru, pod následkom ich neplatnosti. Prihliadajúc na vážne osobné, rodinné či sociálne následky na strane zamestnanca, vyplývajúce nielen zo straty jeho zárobku, ale aj nemožnosti vykonávať jeho

doterajšiu pracovnú činnosť, ktorá bola jeho rutinou, na týchto zákonných požiadavkách pre úkony, smerujúce ku skončeniu pracovného pomeru, treba bezpodmienečne trvať aj pri súdnom prieskume ich (ne)platnosti. Nedoručenie výpovede je postihnuté sankciou neplatnosti a je nutné odôvodniť, že žalobu na neplatnosť výpovede môže zamestnanec podať kedykoľvek po tom, čo sa o existencii tohto zrušovacieho prejavu vôle dozvedel, bez ohľadu na to, či mu výpoveď bola doručená do vlastných rúk. Pred riadnym doručením výpovede dvojmesačná prekluzívna lehota ani nezačne plynúť (odvolací súd poukázal na rozsudok NS ČR zo dňa 28. 1. 1999 sp. zn. 2Cdon 1580/97, uverejnený v časopise Soudní judikatura č. 4, ročník 1999 pod č. 41).

2.3. Odvolací súd prijal právny záver, že v dôsledku absencie riadneho doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu, nebolo možné jednoznačne ustáliť moment počiatku plynutia dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby podľa § 77 Zákonníka práce a tým pádom ani moment jej uplynutia. Z obsahu spisu bolo zrejmé, že žalobca svoj stav právnej neistoty ohľadne skončenia pracovného pomeru komunikoval so žalovaným prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Po neúspešnom mimosúdnom riešení sporu a nerefektovaní jeho predžalobnej výzvy z novembra 2021 podal žalobu na súd, pričom v jeho konaní nevzhliadol odvolací súd špekulácie za účelom úmyselného predlžovania lehoty podľa § 77 Zákonníka práce. Žalovaný neunesol dôkazné bremeno, že uvedená písomnosť sa doručovala v súlade s § 38 ods. 2 Zákonníka práce a že k účinkom doručenia aj skutočne došlo. Polemika žalovaného o hypotéze, kedy mohla začať plynúť prekluzívna lehota je výsledkom neprípustného prístupu bez rešpektovania existujúcej právnej normy, ktorá práve takýto postup explicitne upravuje. Nedoručenie výpovede do vlastných rúk nezakladá začiatok plynutia prekluzívnej lehoty podľa § 77 Zákonníka práce a preto žaloba bola podaná včas.

3. Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalovaný : „a to v zmysle § 420 zákona č. 160/2015 .z. Civilného sporového poriadku (ďalej len- CSP“), ktoré v zmysle § 428 citovaného zákona odôvodňuje tým:

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

g) skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.“

V dôvodoch svojho dovolania žalovaný obsiahle zopakoval priebeh konania a vytýkal súdom, že našli pre žalobcu iný dôvod, pre ktorý jeho žalobe vyhovel ako ten dôvod, ktorý uviedol žalobca v žalobe, a dôvodom, ktorý uplatnil žalobca sa v konaní vôbec nezaoberali, mal za to, že súdy boli viazané preskúmavať neplatnosť skončenia pracovného pomeru len z dôvodu absencie žalobcu v práci. Vytýkal súdom, že nevykonali dokazovanie, ale svoje rozhodnutie oprel o jediný dôkaz a to doručenkú, správnosť ktorej žalovaný spochybnil. Súčasne tým porušil súd zásadu rovnosti strán, rovnosti zbraní, keď nedal žalovanej strane možnosť vykonať procesné dôkazné prostriedky a rozhodol proti žalovanej strane. Toto procesné pochybenie prvostupňového súdu neodstránil ani odvolací súd, ktorý v potvrdzujúcom rozsudku uviedol, že v odvolacom konaní už nemôže vykonávať dokazovanie z dôvodu zásady koncentrácie. V odôvodnení rozsudkov pritom nie je dostatočne a presvedčivo uvedené, prečo súdy nepovažovali za potrebné vykonať dokazovanie ohľadne údajov uvedených na doručenke. Namietal súčasne aj právny záver súdov o neuplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby, ktorý záver, považoval za rozporný so znením Zákonníka práce. Záverom uviedol, že je neprípustné aplikovať na danú vec rozhodnutia súdov Českej republiky.

4. K dovolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý ho navrhol zamietnuť. Poukázal na správnosť záverov súdu, ktorý skúmal v prvom rade formálne nedostatky pri doručovaní skončenia pracovného pomeru žalovaným, ktoré boli preukázané a preto nebolo potrebné sa zaoberať ďalším dokazovaním. Poukázal na to, že sám žalovaný na pojednávaní uviedol, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“) uznesením z 27. februára 2023 sp. zn. 9CdoPr/11/2023 dovolanie žalovaného odmietol ako neprípustné.

6. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo

ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, avšak nie celkom zrozumiteľne pri tomto ustanovení zákona vymenoval dôvody s ich označením : f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
g) skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.“ , ktoré sú vymenované v Civilnom sporovom poriadku ako odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP).

7. Dovolací súd snažiac sa porozumieť textu mal za to, že dovolateľ v súvislosti s § 420 písm. f) CSP odvolaciemu súdu vytýkal nedostatočné odôvodnenie jeho rozhodnutia, nevykonanie dôkazov, porušenie zásady rovnosti strán. Odvolací súd okrem iného podľa dovolateľa nesprávne posúdil začiatok plynutia prekluzívnej lehoty na uplatnenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Súčasne vytýkal súdom, že v rozhodnutiach poukázali na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky.

8. Dovolací súd uviedol, že obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nedáva odpoveď na otázky podstatné pre rozhodnutie v spore. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý odvolací súd potvrdil, spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami. Dovoláním napádaný rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení.

9. Dovolací súd navyše pri posudzovaní dôvodnosti všeobecne namietaného porušenia procesných práv dovolateľa nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho výklad a záver boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia zmatečné. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

10. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnil, nepostačovalo sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd pripomenul, že iba súd rozhoduje, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie, pričom svoje rozhodnutie musí odôvodniť.

11. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nebolo možné považovať to, že sudy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa.

12. Ak dovolateľ v podanom dovolaní namietal v spojení s § 420 písm. f) CSP aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, dovolací súd v tejto súvislosti uviedol, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

13. Dovolací súd bol toho názoru, že skutočnosť, že sudy citovali na podporu svojich právnych záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, nemôže zakladať porušenie procesných práv žalovaného v zmysle § 420 písm. f) CSP, nakoľko v prvom rade, vzhľadom na rok ich prijatia, vychádzali z temer totožnej právnej úpravy ako v Slovenskej republike, na strane druhej, dovolateľ procesne prípustným spôsobom nenamietal, že by sa sudy, vychádzajúc z týchto rozhodnutí, odklonili od rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, tak ako to má prípadne na mysli prípustnosť dovolania uvedená v § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

14. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „ústavný súd“) nálezom z 11. júla 2024 sp. zn. III.ÚS 264/2024 vyhovel ústavnej sťažnosti, ktorú podal žalovaný a vyslovil, že hore uvedeným uznesením najvyššieho súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Ústavný súd mal za to, že sa najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia vyhol odpovedi na jasne nastolené právne otázky, ktoré boli rozhodujúce. Na jednej strane išlo o otázky procesnoprávneho charakteru, ktoré možno podriadiť pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, na strane druhej o otázku hmotnoprávneho posúdenia začatia plynutia lehoty podľa § 77 Zákonníka práce. Mal za to, že takýto postup najvyššieho súdu bol formalistický a neriešil podstatu sporu, v ktorom osobitosť situácie vyplývala z toho, že doručenie okamžitého skončenia do vlastných rúk žalobcu nevyplývalo z doručenky, ale všetky ostatné skutočnosti nasvedčovali tomu, že o tomto úkone žalujúci zamestnanec vedel.

15. Najvyšší súd potom, ako sa oboznámil s vecou, vrátenou mu na ďalšie konanie ústavným súdom, sa oboznámil so žalobcom doručenou Dohodou o skončení pracovného pomeru, uzatvorenou podľa § 60 Zákonníka práce medzi zamestnávateľom Poľnohospodárske družstvo Mlynica, zastúpeným O.G.. L. C. - predsedom a zamestnancom I. H. zo dňa 17. mája 2024, v ktorej sa obe strany dohodli na skončení pracovného pomeru dňom 17. mája 2024, ako aj na ďalších náležitostiach, vyplývajúcich zo skončenia pracovného pomeru.

16. Najvyšší súd požiadal dovolateľa o vyjadrenie k tejto skutočnosti, právny zástupca dovolateľa uviedol, že vzhľadom na nález ústavného súdu, trvá na dovolaní a má za to, že dohoda o skončení pracovného pomeru, ktorú predložil žalobca, je neplatná potom ako ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania žalovaného.

17. V zmysle § 60 ods. 1 Zákonníka práce, ak sa zamestnávateľ a zamestnanec dohodnú na skončení pracovného pomeru, pracovný pomer sa skončí dohodnutým dňom.

18. Dohoda o skončení pracovného pomeru je dvojstranný právny úkon, ktorým na základe zhodného prejavu vôle zamestnanca a zamestnávateľa dochádza ku skončeniu pracovného pomeru, ide o jediný dvojstranný právny úkon, na základe ktorého možno platne skončiť pracovný pomer. Proces vzniku dohody o skončení pracovného pomeru treba posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch a vzniku zmlúv. Prezumpcia jeho platnosti tu preto platí, pokiaľ nie je preukázaný opak, t.j. jeho neplatnosť.

19. Z tohto pohľadu pristúpil aj dovolací súd k otázke, či existuje v súčasnosti ešte subjekt, strana sporu, ktorá je oprávnená pokračovať v dovolacom konaní.

20. Oprávneným subjektom v dovolacom konaní na podanie dovolania môže byť žalobca alebo žalovaný v tom prípade, ak bolo rozhodnutého v jeho neprospech odvolacím súdom, a po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu by mohol dosiahnuť v novom konaní priaznivý výsledok.

21. Dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný, ktorý sám svojím právnym úkonom rozhodol o skončení pracovného pomeru (viď dohoda o skončení pracovného pomeru podľa § 60 Zákonníka práce) od 17. mája 2024 prestal byť oprávneným subjektom na podanie mimoriadneho opravného prostriedku, navyiac, odpadol i predmet sporu z pohľadu Zákonníka práce.

21.1. Dovolací súd vzhľadom na stanovisko žalovaného k platnosti dohody dodáva, že v tomto dovolacom konaní nie je možné preskúmať jej platnosť alebo neplatnosť, nakoľko dovolací súd nie je súdom dôkazným (pozri aj § 442 CSP), v prípade, ak by žalovaný trval na zneplatnení predmetnej dohody o skončení pracovného pomeru so všetkými následkami, disponuje inými právnymi prostriedkami.

22. Najvyšší súd preto dovolanie žalovaného opätovne, i keď z iných dôvodov v zmysle § 447 písm. b),

c) CSP odmietol ako neprípustné.

23. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.